

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: Z. Š.

proti

žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Žalovanému **se ukládá povinnost** rozhodnout ve věci odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 18. 4. 2017, sp. zn. MUFO_S 4289/2016, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 2 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhala žalobou ze dne 3. 6. 2019 ochrany před nečinností žalovaného. Uvedla, že rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2018, č. j. 22 A 167/2017-40, bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2017, č. j. MSK 74036/2017 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 18. 4. 2017, sp. zn. MUFO_S 4289/2016 o odepření práva nahlížet do spisu. Žalovaný ve věci po zrušení původního rozhodnutí doposud nerozhodl, žalobkyně se proto dne 28. 2. 2019 obrátila na Ministerstvo pro místní rozvoj s žádostí o učinění opatření proti nečinnosti žalovaného, k níž se ministerstvo doposud nevyjádřilo. Přestože žalovaný podal proti shora citovanému rozsudku kasační stížnost, o níž nebylo rozhodnuto, je dle judikatury Nejvyššího správního soudu povinností správního orgánu pokračovat v řízení bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost.
2. Žalovaný k výzvě k vyjádření k žalobě uvedl, že předmětem řízení před krajským soudem bylo v daném případě posouzení zákonnosti druhoinstančního rozhodnutí krajského úřadu, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí o odepření nahlížení do spisu dle § 38 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil; s tímto rozsudkem žalovaný nesouhlasil a podal si proti němu kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, o které nebylo v řízení pod sp. zn. 9 As 361/2018 rozhodnuto. Žalovaný zároveň dne 12. 8. 2019 podal k Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť má za to, že pokud by ještě před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu pokračoval v řízení a v souladu s názorem krajského soudu zrušil napadené usnesení stavebního úřadu a stavební úřad by následně žalobkyni nahlížení do spisu umožnil, jednalo by se o nevratný úkon. Žalovaný tak navrhl přerušení probíhajícího řízení.

Zjištění z průběhu správního řízení

3. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti, a to zejména z obsahu spisu vedeného u podepsaného soudu pod sp. zn. 22 A 167/2017, známo, že žalobkyně se dne 3. 4. 2017 dostavila na Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí (dále také jen „stavební úřad“) a požádala o nahlížení do spisu vedeného pod sp. zn. MUFO_S 4289/2016, jelikož nebyla vlastníkem sousedního pozemku ani oprávněná z věcného břemene na tomto pozemku a nadále trvají obavy z bakteriálního znečištění a podmočení studny a sklepu v rodinném domě žalobkyně, protože pozemky a stavby jsou ve směru toku podzemních vod dle hydrologických posouzení a ke dni vydání společného souhlasu ve věci sp. zn. 4289/2016 nebyla otázka odvádění odpadních vod z rodinného domu vyřešena. Žalobkyni zajímá, jak je vyřešena likvidace splaškových vod a odpadních vod z rodinného domu, když to nebylo součástí společného souhlasu. Stavební úřad odmítl povolit nahlížení do spisu sp. zn. MUFO_S 4289/2016, protože měl za to, že žalobkyně nemá právní zájem nebo jiný důležitý důvod dle § 38 odst. 2 správního řádu. Rozhodnutím ze dne 18. 4. 2017 stavební úřad žalobkyni dle § 38 odst. 2 správního řádu odepřel právo nahlížet do spisu sp. zn. MUFO_S 4289/2016 ve věci stavebního záměru „Rodinný dům včetně souboru staveb k. ú. Nová Ves u Frýdlantu nad Ostravicí, p. č. X“. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí

vyplývá, že stavební úřad odepřel žalobkyni právo nahlížet do předmětného spisu, neboť není dotčenou osobou ve smyslu § 96 odst. 3 stavebního zákona, tj. není vlastníkem pozemku dotčeného stavbou ani nemá vlastnická nebo jiná věcná práva k pozemkům, které mají společnou hranici s pozemky, na kterých má být záměr uskutečněn a dále, že žalobkyně není osobou dle § 96 odst. 5 stavebního zákona, jejíž práva mohou být záměrem přímo dotčena, neboť vlivy z umístění a provedení záměru nemohou mít vzhledem ke vzdálenosti uvedených staveb a pozemků na práva žalobkyně žádný vliv, když vzdálenost mezi budoucími stavbami a rodinným domem a studnou žalobkyně je cca 80-90 m a součástí společného souhlasu jsou pouze stavby, které nemohou mít vliv na bakteriální znečištění, podmočení a chemické znečištění studny, rodinného domu a pozemků žalobkyně, neboť předmětem společného souhlasu není stavba pro likvidaci splaškových a dešťových vod z rodinného domu (předmětem je pouze dešťová kanalizace ze stavby pergoly se zastavěnou plochou 34,7 m²).

4. K odvolání žalobkyně následně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Ztotožnil se s postupem stavebního úřadu a dále uvedl, že stavební zákon upravuje, které osoby jsou v případech vydávání územního souhlasu podle § 96 a § 105 stavebního zákona dotčenými osobami (nikoli účastníky řízení). Stavební úřad podle žalovaného odůvodnil, proč žalobkyně nesplňuje kritéria dotčené osoby a proč neprokázala právní zájem ani jiný důležitý důvod pro nahlížení do spisu. Podle žalovaného se důvody nahlížení do spisu vztahují k řízení vedenému pod sp. zn. MUFO_S 4300/2016, v rámci kterého jí nahlížení do spisu umožněno bylo. Důvody nahlížení do spisu nelze založit na spekulacích o možnosti propojení ČOV. Podle žalovaného žalobkyně argumentuje vlivy stavby, která je předmětem územního řízení pod sp. zn. MUFO_S 4300/2016; předmětem společného souhlasu však není žádná stavba, která by mohla být zdrojem bakteriálního či chemického znečištění, případně podmáčení okolních pozemků.
5. Rozsudkem podepsaného soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 22 A 167/2017-40 bylo uvedené rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Žalovaného zavázal k opětovnému posouzení věci při respektování východisek v rozsudku uvedených. Uzavřel, že pokud by omezení práva žalobkyně nahlížet do spisu bylo vyhodnoceno jako nepřiměřené, nelze než uzavřít, že je namístě žalobkyni nahlížení do spisu umožnit.
6. Proti citovanému rozsudku krajského soudu si žalovaný podal kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 9. 2019, č. j. 9 As 361/2018-47 zamítl. S ohledem na tuto skutečnost neshledal krajský soud důvod k přerušení řízení.

Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud se nejprve zabýval otázkou včasnosti žaloby, neboť dle § 80 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba proti nečinnosti správního orgánu nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon. Taková lhůta je ve vztahu k žalovanému stanovena § 71 správního řádu; z uvedeného ustanovení vyplývá povinnost správního orgánu, nestanoví-li zákon něco jiného, vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení; za zahájení řízení je potřeba v projednávané věci považovat právní moc rozsudku

podepsaného soudu ze dne 26. 9. 2018, tedy 10. 10. 2018. Z uvedeného vyplývá, že žaloba byla podána včas.

8. V projednávané věci je také splněna podmínka řízení stanovena § 79 odst. 1 s. ř. s., tedy bezvýsledné vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Žalobkyně doložila, že dne 28. 2. 2019 se obrátila na Ministerstvo pro místní rozvoj s žádostí o učinění opatření proti nečinnosti ve věci rozhodnutí žalovaného o jejím odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 4. 2017, sp. zn. MUFO_S 4289/2016. Soudu přitom není ze spisu ani z podání účastníků známo, že by v návaznosti na tuto žádost žalobkyně byla nějaká opatření proti nečinnosti žalovaného učiněna. Žádost žalobkyně ze dne 28. 2. 2019 přitom zcela odpovídá možnostem ochrany ve smyslu § 80 odst. 3 a 4 správního řádu.
9. Krajský soud tedy přistoupil k věcnému posouzení žaloby, přičemž rozhodoval ve smyslu § 81 odst. 1 s. ř. s. na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný se k výzvě soudu nevyjádřil a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.
10. Ve věci krajský soud zjistil, že žalovaný je ke dni rozhodnutí soudu stále nečinný, když doposud v rozporu s povinností vydat rozhodnutí ve lhůtě stanovené dle § 71 správního řádu nerozhodl o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 18. 4. 2017, sp. zn. MUFO_S 4289/2016. Krajský soud zcela přisvědčuje argumentaci žalobkyně, že žalovaný byl bez ohledu na podanou kasační stížnost povinen pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, přičemž v opačném případě se může dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle § 79 a násl. s. ř. s. (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, publikovaného ve SbNSS pod č. 1255/2007).

Závěr a náklady řízení

11. Za uvedeného stavu tedy krajský soud žalobě ve smyslu § 81 odst. 2 s. ř. s. vyhověl a uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 18. 4. 2017, sp. zn. MUFO_S 4289/2016.
12. O náhradě nákladů řízení mezi žalobkyní a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně byla v řízení procesně úspěšná a vzniklo jí tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Soud tedy uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení uvedenou částku. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 24. září 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu